

— Έμποδίστε τους Κινέζους ν' ανεβούν! ούρλιαξε ο Μπέυν στον λοστρόμο. Τυποθετήστε φρουρούς στις σκάλες του άπάνω καταστρώματος... Περιορίστε τους !...

Καί ξετρελλαμένος, ο πλοίαρχος Μπέυν, έσπευσε νά φύγη. Στο μεταξύ ο Τζών κι' ο γιατρός είχαν κατεβή στο κύτος. Ο γιατρός προσπαθούσε με μιá άξινή νά γκρεμίση τά τοιχώματα που καιγόntonουσαν σαν δαδί.

“Εξαλλοι οί Κινέζοι είχαν όρμησει στη σκάλα για νά σωθούν.

“Ετσι ο Τζών κι' ο γιατρός είχαν άπομείνει μόνοι και πάλεψαν άπεγνωσμένα για νά καταστείλουν τή φωτιά. Μισοπνιγμένοι, τυφλωμένοι από τον καπνό, με τά μαλλιά τους τσουρουφλισμένα και τά ρούχα τους σέ κακή κατάστασι, κατάρθωσαν τέλος νά καταστείλουν τήν παρκαία. Ο λοστρόμος τους βοηθούσε κι' αυτός μ' ένα δεύτερο σωλήνα.

Σέ μιá στιγμή ο γιατρός έφερε τά χέρια του στο λαιμό του και σωριάστηκε στο δάπεδο.

Ο Τζών τον σήκωσε και τον βοήθησε ν' ανεβή στο κατάστρωμα. Έκεί ο καθάρος άέρας τους έκανε νά συνέλθουν.

— Γιατί κατέβηκες, γιατρέ ; ρώτησε ο Τζών. Δέν ήταν δική σου δουλειά αυτή.

— Δέν μπορούσα νά σ' αφήσω μόνο σου — άπάντησε απλά ο γιατρός. Πρέπει νά οργανώσω άμέσως νοσοκομείο στο πλοίο. Ωστόσο προτιμότερο νά μη μάθουν ότι έχουμε χολέρα έδω. Θα τó μάθουν αύριο σαν φθάσουμε στη Σαγγάη. Θα παρακαλέσω τήν Κλάρα “Αλντις νά με βοηθήση. Είνε άξια νοσοκόμος, εύγενική ψυχή. “Α! είσαι τυχερός, φίλε μου. Νά μιá γυναίκα στην όποια μπορεί νά βασιστή κανείς.

— Ναι, είπε ο Τζών συλλογισμένος. Μπορεί νά βασισθή κανείς στην Κλάρα.

Κατόπιν ρώτησε τον λοστρόμο.

— Γιατί δέν ήρθαν μερικοί ναύται νά βοηθήσουν κάτω ;

— Τέτοια διαταγή έδωσε ο πλοίαρχος, σέρ, άπάντησε ο λοστρόμος. Είπε νά μείνουν οί ναύται άπάνω για νά φρουρήσουν τους Κινέζους.

Ο Τζών δέν άπάντησε, μόνο έσπευσε στη γέφυρα και πήγε στην καμπίνα του πλοίαρχου. Αυτή τή φορά μπήκε χωρίς νά χτυπήση τήν πόρτα. Μά άμέσως έκλεισε τήν πόρτα πίσω του και στάθηκε κατάπληκτος.

Έκεί στη μέση τής καμπίνας θρισκόταν ή Κλάρα με τον πλοίαρχο. Τά μάγουλά της ήσαν ξαναμμένα και φαινόταν πολύ ταραγμένη.

Ο Τζών παρατήρησε ότι άπάνω στο ντιβάνι δέν ύπηρχε πειά ή μικρή γυναικεία τσάντα.

Περήφανη και σιωπηλή ή νέα κύτταξε τον Τζών.

— Η φωτιά κατεστάλη, σέρ, είπε ο νέος. Ο δόκτωρ Στένσερ ανέλαβε τή περίθαλψι των Κινέζων. “Αν ή μίς “Αλντις τó επιθυμύ, μπορεί νά τον βοηθήση. Φυσικά τó πλοίο όλόκληρο θα ύποβληθή σέ κάθαρσι.

Ο Μπέυν κάτι μουρμούρισε, θέλησε νά δικαιολογηθή για τήν στάσι του, μά ο Τζών τον σταμάτησε με παγερή, σκληρή φωνή.

— Σωπάτε ! είπε. Είνε καλύτερα νά μη μιλάτε... Πρέπει νά παρευρεθήτε στο δείπνο. Περιττόν νά πήτε στους επιβάτας ότι έχουμε κρούσματα χολέρας. Κι' έπειδή ή περιβολή σας είναι ύπερβολικά άμεμπτη για έναν άξιωματικό, ό όποιος ύποτίθεται ότι πάλαιψε με φωτιές και με μανιασμένους μισότρελλους Κινέζους, πρέπει νά «στραπατσarisτη» λιγάκι. “Επίσης ένα δυό μώλωπεσ στο πρόσωπό σας δέν θα έβλαπταν. Μ' έννοείτε ;...

Με μιá γρήγορη κίνησι, ο Τζών κατάφερε μιá δυνατή γροθιά στο πρόσωπο του πλοίαρχου. Έκείνος μπροστά στην άπροσδόκητη αυτή επίθεσι έχασε τήν ίσορροπία του, παραπάτησε και έπεσε. Με τήν πτώσι του τó κεφάλι του χτύπησε στο πόδι του τραπεζιού και μάτωσε τó μέτωπό του.

Χωρίς νά προσθέση άλλη λέξι ο Τζών θγήκε από τήν καμπίνα.

Ο Τζών άρπασε τον λαοτιχένιο σωλήνα και άρχισε νά καταβρέχει τή σκάλα.

Ο ύποπλοίαρχος Μορέλυ πήγε σέ μιá άκρη τής γεφύρας. Τά εύθυμα γέλια των επιβατών, ή μουσική έφθαναν ως τ' αυτιά του μά εκείνος ούτε πρόσεχε, ούτε άντελήφθηκε ότι ή Κλάρα τον είχε ακολουθήσει. Με φωνή που έτρεμε από θυμό, ή νέα ρώτησε.

— Γιατί τó έκανες αυτό, Τζών ;... Γιατί χτύπησες τον πλοίαρχο ;...

— Γιατί έπρεπε νά τó κάνω.

— Έπρεπε ; Νόμισες θέβαια ότι φλερτάριζα μαζί του, ε ; Δέν θάταν καλύτερα νά ρωτούσες πρώτα γιατί πήγα στην καμπίνα του ;

— Ξέρω γιατί πήγες εκεί, Κλάρα.

— “Οχι. Δέν τó ξέρεις. Παρακολούθησα από τήν γέφυρα δλη τή σκηνή κάτω στο κατάστρωμα. Τόν είδα που έφυγε άνανδρα και σ' άφησε μόνο σου νά ξεμπλέξης...

— Δέν ήμουν μόνος μου... “Ηταν κι' ο γιατρός μαζί μου...

— Πήγα λο.πόν στην καμπίνα του, εξακολούθησε ή Κλάρα, για νά του πω κατάμουτρα τή γνώμη μου για τή διαγωγή του... Νόμιζα πώς μ' αγαπάς, Τζών. Νόμιζα πώς είχες έμπιστοσύνη σέ μένα. Δέν φανταζόμουν ποτέ ότι θα παρεξηγουσες...

— “Οχι, δέν σέ παρεξήγησα, τής άπάντησε ο νέος, ούτε έπαψα για μιá στιγμή νά έχω έμπιστοσύνη σέ σένα. “Ηξερα για ποιόν λόγο πήγες στην καμπίνα του πλοίαρχου... “Οταν πήγα έκεί, για πρώτη φορά, είδα μιá τσάντα άπάνω στο ντιβάνι. Τή δεύτερη φορά ή τσάντα δέν ήταν εκεί, κ' ή τσάντα που κρατούσες έσύ δέν ήταν ή ίδια. “Αρα κάποια άλλη γυναίκα είχε πάει εκεί πριν από σένα. “Αν χτύπησα τον πλοίαρχο, τó έκανα αυτό για νά μη μαθευθή στο πλοίο ή διαγωγή του. Κατάλαβες, Κλάρα ; Ο πλοίαρχος πρέπει νά διατηρήση τó γόητρό του...

— “Οστε, γι' αυτό τον χτύπησες ;

“Απαλά, χαϊδευτικά, ή Κλάρα άκούμπησε τó χέρι της άπάνω στο μπράτσο του νέου.

— Τζών! φιδύρισε. “Αγαπημένε μου...

— Βλέπεις, Κλάρα, εξακολούθησε ο Τζών. “Επρεπε νά τó κάνω αυτό, είμαστε φίλοι από τά παιδικά μας χρόνια, ό “Αλεξ κι' έγώ. Δέν μπορώ νά τó ξεχάσω αυτό...

— Σέ καταλαβαίνω, Τζών. “Ακουσε τώρα... Δέν θα δειπνήσω στο γενικό τραπέζι άπόψε, πρέπει νά βοηθήσω τον γιατρό. “Ωστόσο, αν θέλης νά με καλέσης, θα δειπνήσουμε μαζί, οί δυό μας στην καμπίνα σου. Θα μου έκανε τόση εύχαριστησι...

“Αντί άλλης άπαντήσεως, ο Τζών τράβηξε τήν νέα στην άγκυλιά του και τή γέμισε φιλιά.

Πέρα στην όλόφωτη γέφυρα, ο πλοίαρχος Μπέυν δεχόταν τά συγχαρητήρια των επιβατών για τήν ήρωική στάσι του. Μήπως δέν έφερε όλόφανερη τήν σφραγίδα τής άνδρείας του με τó πρησμένο μάτι του και τó ξεγδαρμένο μέτωπό του ;...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η ΠΟΘΗΤΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

“Ενας εργάτης μεταλλείων με τή γυναίκα του μετανάστευσαν στην “Αμερική.

Μόλις έφτασαν στη Νέα “Υόρκη ο ύπάλληλος επί του έλέγχου των διαβατηρίων, είπε στον σύζυγο:

— Ναι, όλα φαίνονται έν τάξει. “Αλλά πώς μπορείς νά μου άποδείξης ότι αυτή ή γυναίκα είναι σύζυγός σου ;

— Μά, παιδάκι μου, άπάντησε ο μετανάστης, άπόδειξέ μου έσύ ότι... δέν είναι και είμαι πρόθυμος νά σου δώσω δέκα λίρες.

